

peale, ta lartis ja auustas tedda, ebf ta füll saggedaste temma vastu waidles.

Peter ootis ühhes weilexes usitõas enneole seppavaja, mis ühhe waese lesse päralt olli. Mõnni asjü polnud füll mitte nore meistri mele järel, agga ta latius läbbbi ajada ja hallas rõhhemaga peale. Mis ta teggi, sedda püdis heaste tehha, ja kuida ta lubbas omma töö walmis tehha, nõnda sai ta nimmetatud pärwals töö lõppetatud. Ta piddas truiste omma sõnna. Õiete hallas olli ta tölla ja wanfrite rautamise peale ja sai pea ni pasju tööd, et piddi veel töorahvast abbits möötma. Temma vastas ellas üls leestnaene, sel olli kaks last, teine poeg, les wäljaöppinud töllasep ja wöeral maal reisumas, ja teine olli tüttar, Maria nimmi, kes haiglase emmale koddu abbits olli. Maria ei olnud mitte just illus filmisi, agga tal olli armas, läbbus ning waisne ollemine, wagga ja helde südd. Ta ei häbbenend hommiliust öhtuni tööd tehhes ja olli lastin ning wisatas. Peter lootsis sedda tüttarlast enneole, ja sai nore naelega ta haiget emma majosse, kelle eest ta hoolt piddas kui wagga laps omma wannema eest. Agga sedda ei olnud laul, kes kannab äm surti pea selle järel ommad lapsed önnistades. Nahhu, ön ja armastus ollid siin seppa majas.

Willem wöttis isja annetit enneole peale. Wannemad andsid tööl temma holeks; mund fui jätsid ühhe lambri ennestest tarbels, fus ni louna tahtsid ellama jõda, tunni Õnnisteggia neid siit teiße ilma piddi ärrukutsumu. Willem hallas wannemate maja ehhitama, üls suur tubbo sai suuret peeglitega fuld ramide sees ja lääna pörrandaga wälja ehhitnd, se piddi temma pood ollema, kuhu walmis tööd mürma torvis tahtis paanna. Suur plaat fuld kirjaga maja ülste peal tulutas weilese linnale, et seal majas üls suur uhlte meister ellas. Õsja mangutab peab ja jää pääru pärwalt luvremale, emmale nuttis allati. Peter ei lausunud sõnnagi, teades, et

Willem ommeti temma nõuu ei wötta fuisida. Bühhha põi-wil sai igga hommitu veel tööd tehtud, agga sedda uhltem olli Willem pärast löunat nähha, kui ta trahterisse läks, fus ta peale sedda kõige rõhhemalt kolm ebf nelli lorda nädbala sees ka pole päwa ärkaritis ja kõigejugguse kergemele-lise innimestega föbrust piddas. Seal olli siis tühja lorra rohkesti lulumas, ja kui jest kuregud kurnivals said, noh siis piddi püddel aitama ja wimats lui jund wässind mängiti kaarta. Willem sai ses seltjis pea heaks föbrals ja targals mehhels fidetud.

Willemi töödi jures ellas üls waene tüttarlaps Mina nimmi, kelle wannemad ollid surnud. Se noor tüttarlaps olli hästi koolitud, mõistis wöercaid telest, mängis klaroverit, oskas penilest ömblust, luddus uhsid asju ja wahtis hea melega alna ees. Temma rided ollid ilsa eesimesed fallid ja fui ta plesut enne lönnat modist töüs, siis isetus ta veel kaks tundi peegli ees ja palmitas omma juusid, agga omma sulle nöcluda, ja särka lappida, sedda ta ei mõistnud mitte egga tahtiuid, festi temma wannemad ei olnud tedda sets öppetanud, waid arwasid, et nende laps suremat foli öppetunji surnud, ja sepärrosti nisugguse töle liig penile olleks. Ühhe sõnnaga — se olli üls halp ja eddew innimeje loom, kuida neid linnas ja maal veel leiame, fus rummalad wannemad omma sarnatsid lapis lahwatavod.

Selle halbi Minaga sai Willem pea tuttarwals. Ja sedda ennam nad näggid, et neil olli ühhejuggune kerge meel, ühhed ilmalikud nõuud, üls uhsus, üls Jummalala rigi põlgamine, ja ühhejuggune waehus töösidus ja Jummalala öiguse polest, sedda kindlamaks läks nende föbrus ja mitte lana, siis olli Willem peigmees ja Mina temma pruut.

Wanna täddil olli hea meel, et ta Minast lahti sai, jest se olli wäggia sõunaluulimata, ja pahhandas tedda allati. Pusmad said uhllest petud ja siis veel kahhesja päwa järra-